

som ved næsten al anden Lovgivning maa tages Hensyn til Samfundets Tarn i videst muligt Omfang, idet Samkvetmet maa lettes og billigøres for Befolkningen i saa høj Grad som muligt.

§ 3 handler om Tilladelsen til Omnibus- og Fragtmandskørsel og bestemmer, at senest 3 Maaneder forinden Tilladelse til saadan Kørsel kan gives, skal vedkommende kommunale Myndighed forelægge Sagen for Ministeren, ledsaget af en nærmere Begrundelse. Det forekommer mig, at dette er en noget lang Frist; det kan maaske lade sig gøre ved Oprettelse af Omnibusruter og lignende, men naar der f. Eks. er Tale om Kaperkørsel eller Kørsel med Turistvogne, kan man begribeligvis ikke komme 3 Maaneder i Forvejen og sige, at man vil etablere Kaperkørsel til en Fest, som ikke er planlagt paa det Tidspunkt. Man maa i hvert Fald have Klarhed over, hvorledes man skal forholde sig i et saadant Tilfælde. Det hedder dernæst, at Ministeren træffer Afgørelse med Hensyn til Tilladelsen „efter forud indhentet Erklæring“ fra det senere omtalte Nævn. Jeg ved ikke rigtig, hvad man skal forstaa ved en „indhentet Erklæring“; efter dansk Sprogbrug vilde jeg forstaa det saaledes, at Nævnet ganske vist skal afgive en Erklæring, men for øvrigt kan Ministeren gøre, hvad han vil. Hvis der havde staaet, at det skulde være efter Indstilling af det paagældende Nævn, var det dog noget mere afgrænset.

I øvrigt giver Lovforslaget i al Almindelighed, hvad jeg senere skal komme ind paa, Ministeren lidt vel stor Bemyndigelse. § 4 bemyndiger Ministeren til efter indhentet Erklæring — altsaa ogsaa her „efter indhentet Erklæring“ — at tillade postbefordrende Automobilruter uden Kommunalraadens Samtykke. Det forekommer mig at være en ret stor Bemyndigelse.

§§ 5 og 6 omhandler Betingelserne for Tilladelse. Ifølge § 5 er Tilladelsen knyttet til bestemte Betingelser saasom Overholdelse af nærmere fastsatte Takster og for Rutekørsels Vedkommende desuden af nærmere fastsatte Køreplaner; for Omnibuskørsel skal der tillige være en Maksimumsgrænse for Passagerernes Antal, medens Fragtvognene skal indhente Tilladelse til en bestemt Belastning. De to sidste Bestemmelser er fuldkommen paa deres Plads, thi naar det drejer sig om offentlige Trafikmidler, maa der være en Sikkerhed til Stede for de Passagerer, der kører med dem, og paa samme Maade

bør Fragtvognene naturligvis ikke køre med højere Last, end deres Bæreevne tillader. Naar der staaer, at de faste Takster og Køreplaner i sidste Instans bestemmes af Trafikministeren, forekommer dette mig ikke saa lidt betænkeligt, thi Trafikministeren er jo som højeste Chef for Statsbanerne Rutebilernes Konkurrent, og det kunde da tænkes, at man løb den Risiko, at den paagældende Minister vilde være for meget Jernbanemand og derfor vilde lægge Rutebilerne saa store Hindringer i Vejen, at det blev umuligt for dem at køre. Dette kan ske baade ved, at Taksterne sættes for lavt, og ved, at de sættes for højt. Hvis det bestemmes, at Bilerne ikke maa tage mere end den og den Takst, kan den blive saa lav, at Bilerne bliver nødt til at indstille Kørselen, da den ikke kan betale sig, og saa er Banerne af med den Konkurrence. Og hvis Taksterne sættes for højt, kunde det tænkes, at Bilerne nok kunde køre, hvis de kunde faa nogen til at køre med dem, men saa er de maaske saa dyre, at Folk synes, de er nødt til at køre med Banerne, skønt de hellere vil køre med Bilerne, fordi de kommer nærmere til deres Dør. Denne Bestemmelse er efter min Mening noget betænkelig, og jeg mener derfor, at den endelige Afgørelse i højere Grad maa overlades til Myndigheder, der er mindre Part i Sagen, end den bliver efter det foreliggende Lovforslag.

Efter § 7 kan Ministeren for offentlige Arbejder og Justitsministeren i Forening stille særlige Krav til Passagervogne. Det finder jeg fuldkommen rimeligt, for saadanne Vogne maa jo, som jeg ogsaa nævnte før, være i fuldkommen Orden, saaledes at de, der benytter dem, er sikrede. § 8 omhandler S sammensætningen af det før omtalte Nævn paa 11 Medlemmer og § 9 dette Nævns Opgaver. Disse Paragraffer skal jeg ikke kritisere nærmere, da jeg maa mene, at Nævnet er foreslaaet ret alsidigt sammensat, og jeg tror, at vi, naar vi bliver enige om de øvrige Bestemmelser i Lovforslaget, ogsaa nok vil kunne komme til Enighed om Nævnet. Ordningen med et saadant Nævn vil jo nok blive temmelig dyr, da det, saaledes som Lovforslaget er formet, vil faa ikke saa lidt at bestille, og jeg kunde tænke mig, at vi gennem en Udvalgsbehandling kunde finde en lidt billigere Administrationsmaade ved f. Eks. at overlade noget mere til de lokale Myndigheder — jeg tænker her navnlig paa Amtsraadene. § 10 omhandler nogle Bødebestem-